

Sygn. akt II AKa 238/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2021 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Janusz Jaromin

6 Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7 SA Maciej Żelazowski (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Mariusza Nowaka

10 po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 r. sprawy

11 P. C.

12 o odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13 na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

14 od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

15 z dnia 23 czerwca 2020 r. sygn. akt II Ko 837/19

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części,

II. stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz P. C. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 238/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ko 837/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 3 KPC oraz art. 232 KPC w związku z art. 558 KPK poprzez uznanie, że nie zostało wykazane ani udowodnione, że P. C.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • poniósł szkodę w związku z kosztami pomocy prawnej adwokata, • z powodu swojej działalności początkowo nie dostał się na (...); <p>2. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (dalej:
ustawa lutowa),
poprzez błędne
przyjęcie, że
działanie władzy
podejmowane na
skutek wydania
wobec P. C. wyroku
Sądu Rejonowego w
Gorzowie
Wielkopolskim
Wydział Rodzinny i
Nieletnich z dnia
28.12.1982 r., sygn.
akt R III Nk
42/82 (nr prok.
R III Nds 87/82),
takie jak powtarzane
przesłuchania,
namowy do
współpracy,
uniemożliwienie
podjęcia studiów
oraz stres związany
z prześladowaniem
po wydaniu wyroku,
pozostają poza
zakresem
zastosowania
wskazanych wyżej
norm prawnych
stanowiących
podstawę
roszczenia;

3. obraza przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia,
tj. art. 7 KPK
poprzez dowolną
ocenę dowodów
i wyciągnięcie z

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 2.000,- zł spełnia cel i wymogi określone art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w przypadku krzywd P. C. doznanych na skutek wydania wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28.12.1982 r., sygn. akt R III Nk 42/82 (nr prok. R III Nds 87/82), w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;

4. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 §1 KC oraz art. 448 KC, w zbiegu z art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, poprzez błędne przyjęcie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 2.000,- zł jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd P. C. doznanych na skutek wydania

	<p>wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28.12.1982 r., sygn. akt R III Nic 42/82 (nr prok. R III Nds 87/82), w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. 2020.1820 j.t.) osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od</p>			

Skarbu Państwa
odszkodowanie za
poniesioną szkodę
i zadośćuczynienie
za doznaną krzywdę
wynikłe z wydania
lub wykonania
orzeczenia albo
decyzji. Oczywiste
zatem jest, że
przedmiotem
zadośćuczynienia i
odszkodowania
mogą być jedynie
te krzywdy i
te szkody, które
są następstwem
wydania lub
wykonania wyroku
(ewentualnie innego
orzeczenia lub
decyzji o
internowaniu). W
orzecznictwie
jednocześnie
konsekwentnie
wskazuje się, że
odszkodowanie i
zadośćuczynienie na
podstawie
wymienionego wyżej
przepisu przysługuje
jedynie za te
krzywdy i szkody,
które pozostają w
bezpośrednim i
adekwatnym
związku
przyczynowym z
wydaniem lub
wykonaniem wyroku
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 24 kwietnia
2014 r., VKK
52/14, wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia
7 grudnia 2018 r.,
II AKa 300/2018,

czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 marca 2015 r., II AKA 23/15). Regulacja ta zatem ogranicza możliwość zasądzenia na podstawie art. 8 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy, odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wydania lub wykonania orzeczenia albo decyzji. W konsekwencji brak jest podstaw do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za inne, nawet niewątpliwe, przejawy represji, ale bezpośrednio niezwiązane z wydaniem lub wykonaniem orzeczenia lub decyzji. Skoro zatem wobec P. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 grudnia 1982 r., syg. akt R III Nk 42/82, zastosowano środek wychowawczy w postaci dozoru kuratora sądowego, skoro wyrok ten wydany został w związku z działalnością wnioskodawcy na

rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i skoro postanowieniem z dnia 30 października 2019 r. stwierdzono nieważność wymienionego wyżej wyroku, to P. C. należało się odszkodowanie i zadośćuczynienie za szkody i krzywdy wynikłe z wykonania lub wydania owego wyroku. Tak też postąpił Sąd I instancji zasądzając na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie za krzywdy wynikłe z wydania wyroku (zasadnie interpretując pojęcie wydania wyroku szeroko i utożsamiając z owym wydaniem także czynności związane z zatrzymaniem i przesłuchaniem wnioskodawcy przed formalnym wydaniem w sprawie orzeczenia).

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie zarzut wskazujący na dopuszczenie się przez Sąd I instancji obrazy przepisów art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez uznanie, że wnioskodawca nie

wykazał poniesienia szkody związanej z uiszczeniem kosztów pomocy prawnej adwokata.

Stwierdzić bowiem należy, że Sąd I instancji nie negował, ani faktu zasądzenia w wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 grudnia 1982 r. od rodziców wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego, ani faktu, że koszty owe zostały uiszczone. Sąd ten jedynie uznał, że owe koszty zostały zasądzone od rodziców wnioskodawcy (co wprost wynika z wymienionego wyżej wyroku - pkt VI) a tym samym stanowiły szkodę, którą ponieśli rodzice wnioskodawcy, a nie on sam. Takie zaś stanowisko, wbrew wywodom apelującej, zasługiwało na pełną akceptację.

Zauważyć bowiem należy, że zadośćuczynienie lub odszkodowanie, zgodnie z dyspozycją art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, odnosi się do krzywdy lub szkody poniesionej przez osobę

represjonowaną, a nie jej rodzinę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 listopada 2010 r., II AKa 213/10, LEX nr 785259). Wprawdzie w chwili wydania i wykonania wyroku wnioskodawca pozostawał na utrzymaniu swoich rodziców, ale fakt ten absolutnie nie mógł przesądzić o tym, że również on jest poszkodowanym w zakresie kosztów udziału w sprawie adwokata.

Oczywiście oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli (art. 27 k.r.i.o.). Czym innym jest jednak przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny, a czym innym kwestia poniesienia szkody przez samego wnioskodawcę. Nie do przyjęcia jest bowiem wnioskowanie apelującej, że skoro rodzice uiścili koszty udziału w sprawie obrońcy to niejako

automatycznie zmuszeni byli z tego powodu do odmowy synowi jakiś wydatków. Nie wykazano takiego związku, a wnioskodawca w tym zakresie nie przedstawił jakichkolwiek okoliczności, zwłaszcza nie wykazał, czy i w jakim konkretnie zakresie doszło do zmniejszenia wydatków na jego osobę (nie sposób wykluczyć, że środki przeznaczone na koszty udziału w sprawie adwokata skutkowały zmniejszeniem nakładów na rodziców, a nie na syna). Brak jest zatem jakiegokolwiek przełożenia faktu zapłaty przez rodziców, rozważanych tutaj kosztów, na szkodę jaką miałby ponieść sam wnioskodawca. Zresztą sama apelująca nie do końca była przekonana co do wystąpienia wskazanego wyżej związku skoro stwierdziła, że jeżeli rodzice wnioskodawcy byli zmuszeni do wydatkowania kosztów udziału w

sprawie adwokata "to z pewnością w to miejsce musieli odmówić synowi jakiś innych wydatków". Takie twierdzenie stanowiło bowiem jedynie hipotezę, która w realiach sprawy nie znalazła potwierdzenia zwłaszcza, że i sam wnioskodawca w tym zakresie nie przedstawił jakichkolwiek konkretnych okoliczności. Nie sposób też uznać, aby zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazywały na niejako automatyczne przełożenie wydatkowania przez rodziców jakiejś bardzo zresztą niewielkiej kwoty, na pogorszenie sytuacji dziecka, a doświadczenie życiowe raczej wskazuje, że odbyło się to kosztem potrzeb rodziców, niż dziecka. Zasadnie zatem Sąd I instancji nie zasądził na rzecz wnioskodawcy kwoty 159,08 zł stanowiącej równowartość kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata i w tym zakresie

wniosek oddalił.
O jakiegokolwiek
obrazie
wymienionych wyżej
przepisów nie mogło
być mowy.

Nie sposób było
również podzielić
poglądów apelującej
jakoby we
wskazanym wyżej
bezpośrednim i
adekwatnym
związku
przyczynowym z
wydaniem lub
wykonaniem wyroku
Sądu Rejonowego w
Gorzowie Wlkp. z
dnia 28 grudnia
1982 r., syg.
akt R III Nk
42/82, pozostawały
krzywdy wynikłe z
nakłaniania
wnioskodawcy do
współpracy z
ówczesnymi
organami
bezpieczeństwa
państwa,
kilkakrotnych
przesłuchań, czy
ewentualnego
utrudniania
kontynuowania
nauki. Wszystkie
bowiem powyższe
zdarzenia miały
miejsce jakiś czas
po wydaniu wyroku,
w żaden sposób nie
wynikały z jego treści
i na pewno nie były
następstwem jego
wykonania, skoro
wobec
wnioskodawcy
zastosowano jedynie

dozór kuratora
sądowego.
Oczywiście nie ma
podstaw do
negowania
prawdziwości
twierdzeń
wnioskodawcy co do
tego, że po wydaniu
wyroku był on
przez okres dwóch
lat około 10 razy
przesłuchiwany.
Jednocześnie jednak
zauważyć należy, że
sam wnioskodawca
przyznał, iż
przesłuchania owe
miały miejsce
wówczas, gdy
zbliżała się ważna
rocznica. Oczywiście
zatem jest, że
rozważane tutaj
przesłuchania były
działaniem
prewencyjnym
związanym z
prowadzeniem
wcześniej przez
wnioskodawcę
działalności
opozycyjnej, a nie
bezpośrednim
następstwem
wydania lub
wykonania wyroku.
Podobnie rzecz się
miała z
nakłanianiem
wnioskodawcy do
współpracy z
organami
bezpieczeństwa
państwa. Trudno
bowiem uznać, aby
nakłanianie owo
wynikało z
wykonania lub
wydania wyroku

zwłaszcza, że fakt wydania tego ostatniego wręcz związek taki wykluczał. Nie sposób racjonalnie zakładać, że następstwem zastosowania środka poprawczego i to za działalność opozycyjną było nakłanianie do współpracy, która możliwość owej współpracy wręcz przekreślała. Nakłanianie owo wiązać można ewentualnie z liczeniem na wiedzę wnioskodawcy, czy nadzieją, że posiada on takie cechy, że uda się go do współpracy nakłonić (co się nie powiodło), ale na pewno nie z faktem wydania, czy wykonania wyroku poddającego wnioskodawcę dozorowi kuratora sądowego.

Na pewno też nie pozostawał w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem lub wykonaniem wyroku ewentualny fakt początkowego niedostania się pokrzywdzonego na studia. Po pierwsze bowiem, tak z

zeczności
wnioskodawcy, jak
i z akt sprawy
wynika, że P. C.
faktycznie dostał się
na studia i to w tym
roku, w którym o
przyjęcie się starał.
Już zatem ten fakt w
dużej części przeczył
tezie o trudnościach
czynionych przez
władze
komunistyczne w
tym zakresie. O ile
bowiem rzeczywiście
często osoby
skazywane za
działalność na rzecz
niepodległego bytu
Państwa Polskiego
z tego powodu
miały trudności w
dostaniu się na
studia, czy w
znalezieniu pracy,
ale wiązało się to
z niemożliwością w
ogóle rozpoczęcia
studiów, czy pracy, a
nie z koniecznością
zmiany kierunku
studiów. Ponadto,
nawet jeżeli
wnioskodawca, jak
podał, zdał wszystkie
egzaminacje i nie dostał
się na wybrany
kierunek studiów,
to nie oznacza
to automatycznie
celowego
utrudniania mu
tego przez władze
komunistyczne i to w
efekcie wydania lub
wykonania wyroku.
Sytuacja
wnioskodawcy w
tym zakresie mogła

wynikać z wielu czynników, takich jak duża liczba chętnych, lepsze wyniki innych osób, które również zdały egzamin itd. Po drugie, i co najważniejsze, sam wnioskodawca wiązał trudności z dostaniem się na wybrany kierunek studiów z odmową współpracy, a konkretnie z wypowiedzią funkcjonariusza, który po owej odmowie zapytał go, czy chce iść na studia i stwierdził "Jak Kuba Bogu, tak Bóg Kubie" a nie z faktem wydania lub wykonania wyroku. Oczywiście zatem było, że ewentualne trudności w dostaniu się na studia nie były następstwem wydania lub wykonania wyroku, a niechęci wnioskodawcy do współpracy z organami bezpieczeństwa państwa. Po trzecie wnioskodawca nie był pewien wystąpienia związku pomiędzy odmową współpracy, a trudnościami w dostaniu się na wybrany kierunek studiów, albowiem stwierdził

"podejrzewam, że mogło to być spowodowane mają działalnością". Nie tylko zatem wnioskodawca nie był pewien związku odmowy współpracy z trudnościami w dostaniu się na wybrany kierunek studiów, ale jeszcze wyraźnie wskazywał, że związku owego upatruje w swojej działalności, a nie w wydaniu lub wykonaniu wyroku. Trzeba również podkreślić, że ze wskazanych wyżej powodów, także ewentualny stres wynikających z przesłuchań, czy namowy do współpracy nie mógł zostać objęty zasądzonym w przedmiotowej sprawie zadośćuczynieniem, gdyż po prostu był ewentualnym następstwem represjonowania za działalność opozycyjną, a nie wydania lub wykonania wyroku. O jakiegokolwiek obrazie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na

rzecz Niepodległego
bytu Państwa
Polskiego, nie mogło
być mowy.

Wreszcie, stwierdzić
należy, że nie
zasługiwała na
uwzględnienie
apelacja
pełnomocnika
wnioskodawcy w
tym zakresie, w
którym wskazywała
na naruszenie przez
Sąd I instancji
przepisów art. 7
k.p.k. , art. 445
§ 1 k.c. i art.
448 k.c. poprzez
wadliwe ustalenie,
że kwota 2000
zł zadośćuczynienia
spełnia cele art.
8 ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego
1991 r. oraz jest
kwotą adekwatną
do poniesionych
przez wnioskodawcę
krzywd. Oczywiście
zgodzić się należało
z apelującą, że
zadośćuczynienie
jako rekompensata
za krzywdy i
dolegliwości
moralne oraz
fizyczne winna
uwzględniać
rzeczywiste
dolegliwości
wnioskodawcy oraz
odpowiadać
współczesnym
standardom
społeczeństwa, by
i krzywda została
wynagrodzona i
pokrzywdzony nie

wzbogacił się, co
byłoby moralnie
niestosowne
(postanowienie
Sądu Apelacyjnego
w Krakowie, II
AKz 364/93, KZS
1994/4/44) a
wysokość
zadośćuczynienia, z
jednej strony,
powinna służyć
złagodzeniu
doznanej krzywdy,
a z drugiej, nie
może być źródłem
nieuzasadnionego
wzbogacenia.
(postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 22 stycznia
2015 r., III KK
252/14, LEX nr
1640256). Zauważyć
jednak należy, że
apelująca w ramach
rozważanego tutaj
zarzutu faktycznie
nie kwestionowała
okoliczności
uwzględnionych
przez Sąd Okręgowy,
jako istotnych dla
ustalenia wysokości
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
wynikającą z
wydania i wykonania
wyroku. Wskazała
natomiast, że
zasądzona kwota
zadośćuczynienia
jawi się jako
nieodpowiednia bo
zasądzona na zbyt
niskim poziomie
i na poparcie
owej tezy przywołała
błąd proceduralny
polegający na

naruszeniu art. 7 k.p.k. Ten jednak zarzut jawił się jako nieuzasadniony, albowiem Sąd I instancji wydając orzeczenie w tym zakresie nie naruszył reguł poprawnego rozumowania, a jego oceny nie były sprzeczne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Miał bowiem na uwadze wszystkie te okoliczności, które miały znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, a to czas zatrzymania wnioskodawcy, poziom stresu związany z izolacją od otoczenia bardzo młodej osoby, stres jaki wywołało pierwsze w życiu zatrzymanie. Z drugiej jednak strony zasadnie wskazał, co apelująca zupełnie pominęła, że wnioskodawca w czasie przesłuchania przebywał cały czas w obecności matki. Sam wnioskodawca przyznał też, że w czasie przesłuchania nie stosowano żadnych represji, jak również, że nie miał w czasie zatrzymania kontaktu z innymi obcymi osobami. Faktycznie zatem

skala stresu
związanego z
zatrzymaniem i
przesłuchaniem oraz
poczucia krzywdy, że
jest represjonowany
i to w tak młodym
wieku za czyn, który
w demokratycznym
państwie nie
spotkałby się z
represjami, nie była
jednak aż tak
duża by uzasadniać
zasądzenie
zadośćuczynienia w
wyższej kwocie niż
uczynił to Sąd
I instancji. Trzeba
również dodać, że
jak prawidłowo
stwierdził Sąd I
instancji, negatywny
wpływ na psychikę
wnioskodawcy, co
ten sam stwierdził,
miały przede
wszystkim przeżycia
związane z
późniejszymi
przesłuchaniami,
namową do
współpracy, czy
zapowiedzią, w jego
odczuciu,
utrudniania
dostania się na
studia. Jak zaś
stwierdzono to już
wcześniej,
okoliczności te nie
pozostawały w
bezpośrednim i
adekwatnym
związku
przyczynowym z
wydaniem lub
wykonaniem
wyroku, a tym
samym także ich

ewentualne następstwa nie mogły mieć wpływu na ustalenie stopnia pokrzywdzenia wnioskodawcy. Trzeba również zauważyć, że zadośćuczynienie oparte na treści art. 8 ust. 1 wymienionej wyżej nie służy wynagradzaniu zasług za działalność niepodległościową, lecz ma na celu rekompensatę rzeczywiście poniesionych krzywd i szkód. Nie negując zatem podjęcia się przez wnioskodawcę działalności niepodległościowej, a w zasadzie incydentu w tym zakresie i poczucia krzywdy wynikającego ze skazania za działania, które w demokratycznym państwie nie byłyby karane, jednocześnie zauważyć należy, że zasądzona kwota zadośćuczynienia spełnia wskazane przed nią cele. Uwzględnia bowiem rzeczywistą skalę krzywdy, uwzględnia, że wydanie i wykonanie wyroku nie wiązało się z nadmiernymi cierpieniami, jak również nie stanowi

<p>w realiach sprawy kwoty nieodpowiedniej. O obrazie wymienionych wyżej przepisów również zatem nie mogło być mowy. Żądana zaś we wniosku kwota zadośćuczynienia jawiła się jako wręcz drastycznie wygórowana i oderwana od realiów sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>„o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy P. C.:</p> <p>1. dalszej kwoty w wysokości 198.000,- zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek wydania wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28.12.1982 r., sygn. akt R III Nic 42/82 (nr prok. R III Nds 87/82), w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>się wyroku do dnia zapłat;</p> <p>2. kwoty w wysokości 159,08 zł, tytułem odszkodowania za szkodę doznaną wskutek wydania wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 28.12.1982 r., sygn. akt R III Nk 42/82 (nr prok. R III Nds 87/82), w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;</p> <p>3. kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych od Skarbu Państwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Patrz wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt II Ko 837/19 na mocy, którego zasądzono na rzecz wnioskodawcy P. C. kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy związane z wydaniem i wykonaniem wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 grudnia 1982 r. sygn. akt R III Nk 42/82, za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wraz z ustawowymi		

<p>odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku oraz oddalono żądanie co do kwoty 159,08 zł tytułem odszkodowania i kwoty 198 000 zł tytułem zadośćuczynienia.</p>			
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Patrz wyżej punkt 3.1</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Związłe o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

punkty II oraz III

Stosownie do treści art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, koszty postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa. W tej sytuacji wskazano w punkcie II wyroku, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa, a w punkcie III wyroku zasądzone na rzecz P. C. kwotę 240 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w sprawie i jego udziału w postępowaniu odwoławczym. Wysokość opłaty ustalono natomiast w oparciu o treść § 11 ust. 6 i § 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 z późniejszymi

	zmianami) uwzględniając niezbyt duży nakład pracy związany ze sporządzeniem środka odwoławczego i udziałem w rozprawie odwoławczej radcy prawnego, które nie uzasadniały podwyższenia stawki minimalnej.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy P. C.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1. ustalenie, że uiszczone przez rodziców wnioskodawcy koszty pomocy prawnej udzielonej przez adwokata nie stanowiły szkody,	

	<p>którą poniósł sam wnioskodawca,</p> <p>2. ustalenie, że przesłuchania, próba zwerbowania do współpracy z organami bezpieczeństwa państwa, uniemożliwienie dostania się na wybrany kierunek studiów oraz stres związany z prześladowaniem po wydaniu wyroku nie stanowiły następstw wydania i wykonania wyroku,</p> <p>3. ustalenie, że kwota 2000 zł zadośćuczynienia uwzględnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego</p> <p>4. oddalenie wniosku o zasądzenie odszkodowania w kwocie 159,08 zł oraz oddalenie wniosku w zakresie kwoty 198 000 zł zadośćuczynienia.</p>	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana